

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Nora Roberts/J.D. Robb bij Boekeryj:

Nora Roberts bij Boekeryj:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

De villa

- Droomwereld*
Het eind van de rivier
Nachtmuziek
De schuilplaats
Thuishaven
Begraaf het verleden

Geboorterecht
Het noorderlicht
De gloed van vuur
Een nieuw begin
Het heetst van de dag
Eerbetoon
Vastberaden
De zoektocht
Vuurdoop
De ooggetuige
Het strandhuis
De schilder
Geliefde illusie
Terug naar huis
De obsessie
Publiek geheim
Bij zonsondergang
Weet je nog?
Kijk niet terug
Onderstromen
Op de vlucht

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekeryj:

Thrillers:

Vermoord naakt
Vermoorde reputaties
Vermoorde schoonheid
Vermoord in extase
Plechtig vermoord
Vermoord uit wraak
Vermoorde liefde
Vermoorde harten
Explosief vermoord
Vermoorde getuige
Rechtvaardig vermoord
Verraad
Verleiding
Hereniging
Waanzin
Vergeten verleden
Berucht
Perfectie
Visioen
Overlever
Oorsprong
Herinnering
Verwachting
Onschuld

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord
Vermoorde vaders
Vermoord fantoom
Bloedig vermoord
Ritueel vermoord
Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekeryj.n

J.D. Robb

Verwachting

Deel 23 in de *Eve Dallas*-serie

ISBN 978-90-225-9489-6

ISBN 978-94-023-1948-4 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Born in Death*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Trevillion

Auteursfoto: © John Earle

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© 2006 Nora Roberts

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Vriendschap was net een slagveld. Om in haar ingewikkelde doolhof te kunnen navigeren kon het zomaar gebeuren dat je als vriendin het verzoek kreeg om lastige, irritante, of ronduit gruwelijke handelingen te verrichten.

De allerergste verplichting die een vriendin je kon opleggen was volgens Eve Dallas een bevallingscursus van een hele avond lang te moeten uitzitten.

Het bloed bevroor in je aderen door wat daar gebeurde. De beelden, de geluiden en de aanval op al je zintuigen.

Ze was een politieagent, een inspecteur in Moordzaken, die elf jaar ervaring had in het beschermen en verdedigen van de ruwe, meedogenloze straten van New York. Er waren niet veel dingen die ze nog niet had gezien, aangeraakt of geroken en waar ze zich nog niet doorheen had moeten worstelen. Omdat ze van mening was dat mensen altijd weer inventievere en verachterlijkere manieren konden en zouden vinden om hun medemens te vermoorden, wist ze precies welke kwellingen men het menselijk lichaam kon toebrengen.

Maar een brute, bloederige moord was niets vergeleken met het baren van een kind.

Het was haar een raadsel hoe al die vrouwen, die gigantisch dik en griezelig misvormd waren door het wezen dat in hen groeide, zo opgewekt en zo verdomd kalm konden zijn over datgene wat er met hen gebeurde en wat er nog zou gaan gebeuren.

Maar daar had je Mavis Freestone, haar oudste vriendin. Haar kleine elfenlichaampje werd bijna bedolven onder haar enorme buik, en toch straalde ze alsof ze niet goed wijs was toen er een opname van een echte geboorte op het muurscherm werd vertoond. En zij was niet de enige. De andere vrouwen hadden ongeveer dezelfde bezeten blik op hun gezicht.

Misschien kwamen tijdens een zwangerschap bepaalde signalen niet meer in de hersenen aan.

Eve zelf was een beetje misselijk. En toen ze een blik op Roarke wierp, zag ze aan het vertrekken van zijn door de engelen gezegende gezicht dat het hem niet anders verging. Dat was gelukkig een van de grote voordelen van het huwelijk. Je mocht je echtgenoot meesleuren in je nachtmerries en in dat ingewikkelde vriendschapsdoolhof.

Eve liet de beelden vervagen. Ze zou liever een opname van een plaats delict bestuderen, een massamoord, met verminkingen en afgehakte ledematen, dan naar het kruis van een barende vrouw kijken en er een hoofd uit zien komen. Roarke had horrorfilms in zijn collectie die minder gruwelijk waren. Ze hoorde Mavis tegen Leonardo fluisteren, de aanstaande vader van het wezen, maar ze sloot zich voor de woorden af.

Wanneer zou het in godsnaam afgelopen zijn?

Ze probeerde zichzelf af te leiden door het geboortecentrum te bekijken en ze dacht: het is wel een mooie ruimte. Het hele gebouw was een soort kathedraal voor bevruchting, zwangerschap, geboorte en baby's. Ze had Mavis' poging om haar een rondleiding te geven door het hele gebouw weten te ontwijken door te zeggen dat ze moest werken.

Soms redde je je met een goed getimed leugen vriendschappen en je gezonde verstand.

De onderwijsvleugel was al erg genoeg. Ze had een lezing en diverse demonstraties uitgezeten die haar decennialang nachtmerries zouden bezorgen. En ze hadden haar, als lid van Mavis' coachteam, gedwongen om te assisteren bij een nepgeboorte met de bevallingsdroid en een krijsende babydroid.

En nu lieten ze deze gruwelijke video zien.

Ze hield zichzelf voor dat ze er niet aan moest denken en ze ging verder met het bestuderen van de ruimte.

Pastelkleurige muren, bedekt met foto's van baby's en zwangere vrouwen in diverse stadia van gelukzaligheid. Alles was wazig en iedereen verkeerde in extase. Een heleboel artistiek gearrangeerde verse bloemen en weelderige groene planten. Gemakkelijke stoelen, die vermoedelijk waren ontworpen om de vrouwen te helpen om hun zware lichamen

omhoog te hijsen. En drie opgewekte instructeurs, die klaarstonden om vragen te beantwoorden, lezingen of demonstraties te geven en gezonde hapjes te serveren.

Eve had gemerkt dat zwangere vrouwen constant moesten eten of plassen.

Dubbele deuren aan de achterkant en één uitgang aan de voorkant, links van het videoscherm. Jammer dat ze er niet vandoor kon gaan.

Eve zorgde ervoor dat ze in een soort trance raakte. Ze was een lange, slanke vrouw met bruine haren in een kort, nonchalant kapsel. Haar gezicht was hoekig en bleker dan gewoonlijk, met whiskykleurige ogen, die op dit moment glazig waren. Het jasje dat ze over haar wapenholster droeg, was donkergroen, en van kasjmier, omdat haar man het had gekocht.

Ze was net erover na aan het denken om naar huis te gaan en de herinnering aan de afgelopen drie uur met een hele liter wijn weg te spoelen, toen Mavis haar hand vastpakte.

‘Kijk, Dallas! De baby komt!’

‘Huh? Wat?’ Ze sperde haar glazige ogen open. ‘Wat? Nú? Jezus. Diep ademhalen, toch?’

De mensen om hen heen schoten in de lach toen Eve overeind sprong.

‘Niet deze baby.’ Mavis aaide giechelend over haar basketbalvormige buik. ‘Díé baby.’

Eve volgde automatisch de richting van Mavis’ vinger en ze werd geconfronteerd met een close-up van het blèrende, kronkelende, met smurrie bedekte wezen dat tussen de benen van een arme vrouw naar buiten gleed.

‘O, man. O, god.’ Ze ging zitten, voor haar eigen benen het begaven. Omdat het haar niets meer uitmaakte of ze op een watje leek, zocht ze op de tast naar Roarkes hand. Toen hij haar hand vastgreep, merkte ze dat zijn hand net zo klam was als die van haar.

Er werd zowaar geapplaudisseerd en gejuicht toen het brullende lichaampje, dat er glibberig uitzag, op de leeggelopen buik van zijn moeder werd gelegd, tussen haar opgezwollen borsten.

‘Godallemachtig...’ mompelde Eve tegen Roarke. ‘Het is 2060, niet

1760. Kunnen ze geen betere manier vinden om dit proces te regelen?’

‘Amen,’ was het enige wat Roarke zwakjes zei.

‘Is dat niet mooi? Het is fantastig, het is superfantastig.’ Op Mavis’ wimpers, die op dit moment saffierblauw waren geverfd, glinsterden tranen. ‘Het is een jongetje. Aach, kijk toch hoe schattig...’

In de verte hoorde ze de hoofdinstruceur het einde van de coach-cursus van die avond aankondigen en de mensen uitnodigen om te blijven, om iets te eten of om vragen te stellen. Godzijdank.

‘Lucht,’ prevelde Roarke in haar oor. ‘Ik snak naar lucht.’

‘Dat komt door die zwangere vrouwen. Ik denk dat zij alle zuurstof opzuigen. Bedenk iets. Zorg ervoor dat we hier weggkomen. Ik kan niet nadenken. Mijn hersenen doen het niet goed.’

‘Kom naast me staan.’ Hij haakte een hand onder haar arm en hij trok haar overeind.

‘Mavis, Eve en ik willen jou en Leonardo meenemen om een hapje te eten. We kunnen wel iets beters krijgen dan wat ze hier serveren.’

Eve hoorde de stress in zijn stem, maar ze kon zich voorstellen dat iemand die hem niet zo goed kende als zij alleen die rustige, zangerige en Iers klinkende woorden hoorde.

Er was een heleboel gebabbel te horen en vrouwen liepen regelrecht naar het eten of naar de toiletten. Eve dacht niet na over wat er werd gezegd of gedaan. In plaats daarvan concentreerde ze zich op Roarkes gezicht.

Als dat een vrouw niet kon afleiden, was ze te ver heen om zich nog ergens zorgen over te maken.

Hij was misschien een beetje bleek, maar door zijn witte huid leken zijn felblauwe ogen nog blauwer. Zijn zwarte, zijdeachtige haar omlijstte een gezicht dat was gemaakt om de harten van vrouwen sneller te laten kloppen. En dan die mond. Zelfs in haar huidige gemoedstoestand was de verleiding groot om even tegen hem aan te leunen en er een grote hap uit te nemen.

En zijn lichaam maakte het sprookje compleet: zijn lange, slanke, gespierde lichaam zag er gelikt uit in een van zijn perfect gesneden zakenkostuums.

Roarke was niet alleen een van de rijkste mannen in het bekende universum, hij zag er ook hartstikke rijk uit.

En op dat moment was hij haar grote held, omdat hij haar arm vastpakte en haar weghaalde uit die nachtmerrie. Op weg naar buiten pakte ze haar jas.

‘Mogen we weg?’

‘Ze wilden kijken of een vriendin van hen met ons mee kan komen.’ Hij hield nog steeds Eves hand vast en hij liep snel in de richting van de uitgang. ‘Ik heb hun verteld dat we de wagen gaan halen en dat we naar de voorkant rijden. Dan hoeven ze niet zo ver te lopen.’

‘Je bent briljant. Je bent mijn reddende engel. Als ik ooit weer over dit trauma heen kom, neuk ik je helemaal suf.’

‘Ik hoop dat mijn hersencellen uiteindelijk weer voldoende herstellen om dat mogelijk te maken. Mijn god, Eve. Mijn god.’

‘Ik ben het helemaal met je eens. Heb je gezien hoe het zo’n beetje naar buiten glibberde toen –’

‘Laat dat.’ Hij trok haar de lift in en vroeg om hun verdieping in de parkeergarage. ‘Als je van me houdt, ga je me daar niet aan herinneren.’ Hij leunde tegen de muur. ‘Ik heb altijd respect voor vrouwen gehad. Dat weet je ook.’

Ze wreef over de zijkant van haar neus, waar iets kriebelde. ‘Je hebt er in ieder geval genoeg tussen de lakens gehad. Maar oké,’ voegde ze eraan toe toen hij haar alleen een nietszeggende blik toewierp, ‘je hebt wel respect voor ze.’

‘Dat respect is nu een bewondering van Bijbelse proporties geworden. Hoe dóén ze dat?’

‘Dat hebben we net gezien. Heel gedetailleerd. Heb je Mavis gezien?’ Eve schudde haar hoofd toen ze de lift uit liepen. ‘Haar ogen glansden echt. En niet uit angst. Ze staat te popelen om dat allemaal te gaan doen.’

‘Leonardo zag er eigenlijk een beetje groenig uit.’

‘Tja, hij kan niet goed tegen bloed. En dat was er. Bloed, en ander spul.’

‘Nu is het genoeg. Er wordt niet gepraat over ander spul.’

Omdat het eind januari was en het weer afschuwelijk slecht was, reed hij in een van zijn terreinwagens. Die was groot, zwart en krachtig. Toen

hij de codes van de sloten invoerde, leunde Eve tegen het portier aan de passagierskant voor hij het kon openmaken.

‘Luister eens, vriend. We moeten dit onder ogen zien, jij en ik.’

‘Dat wil ik niet.’

Nu schoot ze in de lach. Ze had hem met meer zelfvertrouwen de dood in de ogen zien kijken. ‘Wat we daarbinnen hebben gedaan was maar een voorproefje. We zijn straks samen met haar in de kamer als ze dat ding eruit duwt. We moeten daar zijn, tot tien tellen, haar vertellen dat ze moet ademhalen of dat ze aan haar lievelingsplekje moet denken. Zoiets.’

‘We zouden buiten de stad of in een ander land kunnen zijn. Nee, iemand zou ons naar een andere planeet kunnen sturen. Dat zou echt het beste zijn. Dan sturen ze ons naar een andere planeet om de wereld te redden van de een of andere meestercrimineel.’

‘Was dat maar waar. Maar jij en ik weten allebei dat we er zullen zijn. Waarschijnlijk ook nog heel binnenkort, omdat die tijdbom in haar lichaam gewoon door blijft tikken.’

Hij zuchtte en boog zich voorover om zijn voorhoofd tegen het hare te laten rusten. ‘God sta ons bij, Eve. God sta ons bij.’

‘Als God ons bij zou staan, zou Hij de wereld bevolken zonder tussenpersoon. Tussenvrouw. Laten we iets gaan drinken. Een heleboel.’

Het restaurant was informeel, een beetje lawaaierig en precies wat de vroedvrouw had voorgeschreven. Mavis dronk een of andere exotische fruitpunch, die bijna net zo sprankelend was als zij. De uiteinden van haar wilde, zilveren krullen hadden dezelfde saffierblauwe kleur als haar wimpers. Haar ogen hadden die avond een felle, onnatuurlijke groene kleur. Eve nam aan dat ze moesten passen bij de kleur van de trui, die als neonkleurige elastiek om haar borsten en haar buik hing. Aan haar oren hingen allerlei lussen en kronkels, die glinsterden als ze haar hoofd bewoog. Haar saffierblauwe broek omsloot haar lichaam als een tweede huid.

Mavis’ grote liefde zat naast haar. Leonardo had de bouw van een mammoetboom, en aangezien hij een modeontwerper was, zaten hij en

Mavis nooit verlegen om een opvallend ensemble. Hij had ook gekozen voor een trui. Een wild en ingewikkeld geometrisch patroon van kleuren op een gouden achtergrond. Eve vond dat het op de een of andere manier paste bij zijn stevige bouw en zijn glanzende, koperkleurige huid.

De vriendin die ze hadden meegebracht was net zo zwanger als Mavis. Als dergelijke dingen mogelijk zouden zijn, was ze misschien zelfs nog zwangerder. Tandy Willowby droeg een wit T-shirt met daaroverheen een eenvoudige, zwarte trui met een V-hals. Ze was een blondine met een hele lichte huidskleur, lichtblauwe ogen en een stompe neus.

Tijdens de rit had Mavis hen kwetterend aan elkaar voorgesteld en ze had uitgelegd dat Tandy uit Londen kwam en dat ze pas een paar maanden in New York woonde.

‘Ik ben zo blij dat ik je vanavond heb gezien. Tandy was niet bij de cursus,’ vertelde Mavis verder, terwijl ze zich door de hors-d’oeuvres heen werkte die Roarke had besteld. ‘Ze is tegen het einde langsgesproken om de vroedvrouw de cadeaubonnen voor de Witte Ooievaar te geven. Dat is de superfantastische babyboetiek waar Tandy werkt.’

‘Het is een hele leuke winkel,’ viel Tandy haar bij. ‘Maar ik had niet verwacht dat ik bij het langskomen voer en water zou krijgen.’ Ze glimlachte verlegen naar Roarke. ‘Het is ontzettend aardig van je. Van jullie allebei,’ zei ze daarna tegen Eve. ‘Mavis en Leonardo hebben me heel veel over jullie verteld. Jullie staan vast te popelen.’

‘Waarvoor?’ wilde Eve weten.

‘Om in Mavis’ coachteam te zitten.’

‘O. Ja, hoor. We zijn...’

‘Sprakeloos,’ maakte Roarke haar zin af. ‘Uit welk deel van Londen kom je?’

‘Eigenlijk kom ik uit Devon. Ik ben als tiener naar Londen verhuisd, met mijn vader. En nu zit ik in New York. Ik ben kennelijk een reislustig type. Maar ik denk dat ik nu wel een tijdje op dezelfde plaats blijf.’ Ze aaide dromerig over haar buik. ‘En jij bent een politieagente. Dat is vast geweldig. Mavis, ik geloof dat je me nog nooit hebt verteld hoe jij en Dallas elkaar hebben ontmoet.’

‘Ze heeft me gearresteerd,’ zei Mavis tussen twee happen in.

‘Dat is een grapje. Ja toch?’

‘Ik was vroeger een zwendelaar. Een hele goeie.’

‘Niet goed genoeg,’ merkte Eve op.

‘Daar moet je me alles over vertellen! Maar nu moet ik naar de plee. Weer.’

‘Ik ga met je mee.’ Mavis hees zich uit haar stoel, net zoals Tandy. ‘Dallas? Kom je mee?’

‘Ik pas.’

‘Ik herinner me nog hoe het was toen er niets op mijn blaas zat. Vaagjes.’ Tandy glimlachte naar de mensen aan tafel en waggelde toen met Mavis weg.

‘Oké...’ Eve wendde zich tot Leonardo. ‘Hebben jullie Tandy tijdens de cursus ontmoet?’

‘Tijdens de oriëntatiecursus,’ beaamde hij. ‘Tandy is ongeveer een week voor Mavis uitgeteld. Het is aardig van jullie om haar mee te laten komen. Zij doet dit alles zonder een partner.’

‘Wat is er met de vader gebeurd?’ vroeg Roarke hem, en Leonardo haalde zijn schouders op.

‘Daar vertelt ze niet veel over. Ze zegt alleen dat hij niet betrokken of niet geïnteresseerd was. Als dat zo is, verdient hij haar en de baby niet.’ Nu was er een strakke, boze blik op Leonardo’s brede gezicht. ‘Mavis en ik hebben zo veel en we willen haar zo veel mogelijk helpen.’

Eves cynische antenne begon te zoemen. ‘Op financieel gebied?’

‘Nee. Ik geloof niet dat ze geld zou aannemen, zelfs niet als ze het nodig had. Wat dat betreft, lijkt ze geen zorgen te hebben. Ik bedoelde steun en vriendschap.’ Hij leek een beetje bleker te worden. ‘Ik ga deel uitmaken van haar coachteam. Het, eh, het wordt zoiets als een generale repetitie voor Mavis.’

‘Je doet het in je broek van angst, hè?’

Hij wierp een blik in de richting van de toiletten en keek toen weer naar Eve. ‘Ik ben doodsbang. Misschien val ik wel flauw. Wat als ik flauwval?’

‘Zorg er maar voor dat je niet op mij terechtkomt,’ vertelde Roarke hem.

‘Mavis is niet nerveus. Niet eens een klein beetje. En hoe dichterbij we komen, hoe meer mijn maag...’ Hij hief zijn grote handen op en schudde ermee. ‘Ik weet niet wat ik zou doen als jullie twee er niet bij zouden zijn. Om me te helpen.’

O, shit, dacht Eve, en zij en Roarke keken elkaar even aan. ‘Waar zouden we anders zijn?’ Ze gaf de ober een teken dat ze nog een glas wijn wilde hebben.

Twee uur later, nadat ze Leonardo en Mavis thuis hadden afgezet, reed Roarke in zuidoostelijke richting, naar het appartementencomplex van Tandy.

‘Ik kan heus wel met de ondergrondse gaan. De metro. Het is veel te veel moeite en het zijn maar een paar straten.’

‘Als het maar een paar straten zijn,’ zei Roarke, ‘kan het niet echt veel moeite zijn.’

‘Wat kan ik daar nou tegen inbrengen?’ Tandy schoot in de lach. ‘En het is zo fijn om in een warme wagen te zitten. Buiten is het zo koud.’ Ze leunde zuchtend achterover. ‘Ik voel me vertroeteld, en zo dik als een walvis. Mavis en Leonardo zijn geweldig. Als je vijf minuten bij een van hen in de buurt bent, word je vanzelf blij. En ik zie dat ze het getroffen hebben met hun vrienden. Oeps.’

Eve draaide haar hoofd zo snel om, dat het wel van haar schouders had kunnen vliegen. ‘Niet oepsen. Er wordt niet geopst.’

‘Hij is gewoon een beetje aan het draaien. Je hoeft je geen zorgen te maken. O, Mavis verheugt zich trouwens heel erg op de babyshower die je volgende week voor haar organiseert. Ze is er echt dolblij mee.’

‘Babyshower. Klopt. Volgende week.’

‘We zijn er. Het is in het midden van deze straat. Allebei heel erg bedankt.’ Tandy sloeg haar sjaal om zich heen en ze pakte een tas die zo groot was als een koffer. ‘Voor het heerlijke eten en het leuke gezelschap, en de luxueuze rit. Ik zie jullie allebei zaterdag, bij de babyshower.’

‘Heb je hulp nodig, eh...’

‘Nee, nee.’ Tandy sloeg Eves aanbod af. ‘Zelfs een walvis moet zichzelf zien te redden. En ook als ik op dit moment mijn voeten niet meer kan

zien, weet ik wel nog waar ze zitten. Voor nu welterusten, en nogmaals bedankt.'

Roarke liet de motor stationair lopen tot Tandy de deur had opengemaakt en ze binnen stond. 'Het lijkt me een aardige vrouw. Rustig en verstandig.'

'Heel anders dan Mavis. Behalve de walvistoestand. Het is vast zwaar om in je eentje zwanger te zijn en niet eens in je eigen land te zijn. Maar zo te zien doet ze het best goed. Zeg, Roarke, hoe komt het eigenlijk dat je naar bevallingscursussen moet gaan, dat je bij bevallingen aanwezig moet zijn en dat je ook nog babyshowers moet organiseren? En dat alleen omdat je met elkaar bevriend bent?'

'Daar kan ik je geen antwoord op geven.'

Ze slaakte een diepe zucht. 'Ik ook niet.'

Eve droomde over baby's met slagtanen en een heleboel armen. Ze sprongen stuiterend uit Mavis, stormden door de kamer en joegen de schreeuwende vroedvrouw op de vlucht, terwijl Mavis kigde: *vind je ze niet geweldig? Vind je ze niet fantastig?*

Toen de 'link op het nachtkastje piepte, schrok ze wakker uit de droom. Ze huiverde even.

'Blokkeer video,' beval ze. 'Licht aan op tien procent. Dallas.'

Meldkamer, Dallas, Inspecteur Eve. Meld u bij de agenten in Jane Street 51, appartement 3B. Mogelijke moordzaak.

'Begrepen. Neem contact op met Peabody, Rechercheur Delia. Ik ben op weg.'

Begrepen. Meldkamer uit.

Eve keek naar Roarke en ze zag dat zijn laserblauwe ogen open waren en haar aankeken. 'Sorry,' zei ze.

'Ik ben niet degene die om vier uur 's morgens uit een warm bed wordt gehaald.'

‘Daar heb je gelijk in. Mensen zouden het fatsoen moeten hebben om elkaar op redelijke tijdstippen te vermoorden.’

Ze liet zich uit bed en naar de badkamer rollen, om met de snelheid van het licht te douchen. Toen ze weer naar buiten rolde, naakt en warm door de droogbuis, was hij een kop koffie aan het drinken.

‘Waarom ben jij al op?’

‘Ik ben wakker,’ was het enige wat hij daarop zei. ‘En kijk eens wat ik zou hebben gemist als ik me had omgedraaid en weer was gaan slapen.’ Hij gaf haar de tweede kop koffie die hij had geprogrammeerd.

‘Bedankt.’ Ze nam de koffie mee naar de kast, waar ze kleren uit haalde. Het was vast ijskoud, peinsde ze. En ze liep naar haar ladekast om er een trui met een V-hals uit te rukken, die ze over haar blouse en onder haar jasje kon dragen.

Ze hadden hun voorzichtige plannen om een paar dagen naar de tropen te gaan al twee keer moeten uitstellen. Mavis plus baby stond gelijk aan een zwangere vrouw die in paniek raakte bij de gedachte, dat een deel van haar coachteam vlak voor de bevallingsdatum vrolijk naar een zonnig strand zou vertrekken.

Niks aan te doen, toch?

‘Baby’s komen niet met tanden naar buiten, hè?’

‘Nee. Ik zou niet weten hoe...’ Roarke liet zijn kopje zakken en hij keek haar verbijsterd aan. ‘Waarom wil je zulke beelden in mijn hoofd hebben?’

‘Ze zitten in mijn hoofd, vriend, en daarom zitten ze ook in dat van jou.’

‘Denk maar niet dat ik nog eens koffie voor je maak.’

Ze kleedde zich snel aan. ‘Misschien is deze moord wel het werk van een meestercrimineel, waardoor ik buitenplanetair moet reizen. Als je aardig tegen me bent, zou ik je kunnen meenemen.’

‘Maak me nou niet blij met een dode mus.’

Ze lachte en gespte haar wapen om. ‘Ik zie je later.’ Ze liep naar hem toe en omdat hij zelfs om vier uur ’s morgens zo verdomd mooi was, gaf ze hem een kusje op zijn wangen en toen een dikke, warme zoen op zijn mond.

‘Pas op jezelf, Inspecteur.’

‘Dat was ik wel van plan.’

Ze jogde de trap af, waar haar jas over de trapleuning hing. Daar hing ze hem meestal, omdat het handig was en omdat ze wist dat ze er Summerset mee irriteerde, Roarkes majordomus en de nagel aan haar doodskest.

Ze trok hem snel aan en ontdekte dat er een wonder was geschied, omdat haar handschoenen zowaar in haar zak zaten. Omdat hij er hing, sloeg ze de kasjmier sjaal om haar hals. En toch benam de kou haar de adem toen ze naar buiten liep.

Maar ze vond dat je niet kon klagen als je getrouwd was met een man, die eraan dacht om je voertuig met de afstandsbediening voor het huis te zetten, met de verwarming al aan.

Ze liep door de kou en klom de warmte in.

Toen ze naar de poort reed, keek ze in de achteruitkijkspiegel. Het huis dat Roarke had gebouwd verscheen in de spiegel. Steen en glas, uitsteeksels en torentjes. En het licht dat uit hun slaapkamervenster scheen.

Hij zou een tweede kop koffie drinken, dacht ze, en daarbij op het scherm in de slaapkamer de koersberichten, het vroege journaal en het zakelijke nieuws bekijken. Waarschijnlijk zou hij een paar transmissies maken, naar mensen in het buitenland of buiten de planeet. Ze wist dat het niets bijzonders was voor Roarke om de dag voor zonsopgang te beginnen.

Ze mocht zich ook gelukkig prijzen dat ze een man had gekregen die zich zo moeiteloos aanpaste aan het chaotische politieleven dat zij vaak leidde.

Ze reed door de poort die zich zachtjes achter haar sloot.

In deze sector met duur en eersteklas onroerend goed was het rustig. De rijke, bevoorrechte of fortuinlijke mensen lagen lekker onder de wol, in hun huizen of appartementen met gecontroleerde atmosfeer. Maar een paar straten verderop was de stad rumoerig en klaarwakker.

Er spoot hete stoom uit de roosters toen de ondergrondse wereld van de stad zich bibberend bewoog onder de straten en stoepen. Reclameborden

in de lucht waren al bezig met het aanprijzen van hun dagaanbiedingen. Eve vroeg zich af wie er in godsnaam op dit tijdstip geïnteresseerd was in koopjes voor Valentijnsdag in de Sky Mall. Welk weldenkend mens zou zich in de chaotische drukte van een warenhuis storten om een paar dollar te besparen op een hartje van snoep?

Ze reed langs een bewegend reclamebord met een oneindige herhaling van een filmpje met ongelooflijk mooie mensen, die over een helderwit strand de blauwe branding in liepen. Dat was in ieder geval een stuk beter.

De gele Sneltaxi's flitsten al heen en weer. De meeste waren volgens haar op weg naar transpocenters. Vroege vluchten naar onbekende bestemmingen. Een paar maxibussen reden boerend op straat, waarschijnlijk met arme sukkels erin die vroege dienst hadden, of met passagiers die meer geluk hadden en die na een nachtdienst op weg waren naar huis, en naar bed.

Ze reed over Broadway, waar het altijd feest was. In dat mekka van geluid, licht en beweging zat het altijd tjokvol met toeristen en met de straatdieven die dol op hen waren. Dag en nacht, of het nu bloedheet of ijskoud was.

Op Ninth waren een paar afterparty-bars nog steeds open. Ze zag een groepje zware jongens rondhangen, in hun te dik gevoerde corduroy jasjes en hun vliegenierslaarzen. Waarschijnlijk waren ze verdovende middelen aan het gebruiken. Maar als ze op zoek waren naar problemen, zou het niet meevallen om die te vinden, nu het nog geen vijf uur in de morgen was en het een graad of tien vroom.

Ze reed door een arbeiderswijk in Chelsea en daarna door de iets artistiekere straten van de Village.

De politiewagen stond naast de stoep, voor een gerenoveerd herenhuis in Jane Street. Ze parkeerde een halve straat verderop op een laad- en losplaats, activeerde haar dienstlicht en liep toen weer de kou in. Tegen de tijd dat ze haar werkkist had gepakt en haar sloten had geactiveerd, zag ze Peabody de hoek om komen.

Haar partner zag eruit als een poolonderzoeker, in een dikke, gewatteerde jas met de kleur van verroest metaal, met een meterslange rode

sjaal om haar nek en een bijpassende muts op haar hoofd. De lucht die ze uitademde, leek op de stoom van een locomotief.

‘Waarom kunnen mensen elkaar niet vermoorden als de zon al op is?’ vroeg Peabody hijgend.

‘In die jas zie je eruit als een reclamezeppelin.’

‘Ja, dat weet ik, maar hij is ontzettend warm en hij geeft me het gevoel dat ik dun ben als ik hem uittrek.’

Ze liepen samen naar het herenhuis en Eve zette haar recorder aan. ‘Geen beveiligingscamera’s,’ merkte Eve op. ‘Geen handplaat. Het slot van de deur is geforceerd.’

Ze zag dat er tralies voor de vensters op de benedenverdieping zaten. En dat de verf op de deur en de kozijnen grijsig was en begon af te bladderen. Degene van wie het pand was, vond onderhoud en beveiliging niet zo belangrijk.

De agente bij de deur knikte naar hen toen ze hem openmaakte. ‘Inspecteur, Rechercheur. Afschuwelijk koud, hè?’ zei ze. ‘De melding naar het alarmnummer is om 03.42 uur binnengekomen. De zus van het slachtoffer heeft de melding gedaan. Ze is boven, bij mijn partner. Wij hebben aan de melding gehoor gegeven en we zijn hier rond 03.46 uur gearriveerd. We zagen dat de voordeur van het pand is geforceerd. Het slachtoffer ligt op de tweede verdieping, in de slaapkamer. Het slot van de deur in de gang is ook geforceerd. Zo te zien heeft ze zich hevig verzet. Haar handen en voeten zijn vastgebonden met duct-tape, het spul waar criminelen op kunnen vertrouwen. Ze hebben haar stevig te grazen genomen voor ze haar hebben vermoord. Zo te zien is ze gewurgd met het koord van haar ochtendjas, aangezien ze dat nog steeds om haar nek draagt.’

‘Waar was de zus toen dit gebeurde?’ vroeg Eve.

‘Ze zei dat ze net thuis was. Ze reist voor haar werk. Ze logeert in het appartement van haar zus als ze in New York is. Ze heet Palma Copperfield. Shuttlestewardess bij World Wide Air. Ze heeft de plaats delict een beetje verpest. Ze heeft daar op de vloer overgegeven en voor ze naar buiten is gerend om naar het alarmnummer te 'linken, heeft ze het lichaam aangeraakt.’

De agente wierp een blik op de lift. ‘Ze zat daarbuiten op de trap te huilen toen we aan kwamen rijden. Sindsdien heeft ze zo’n beetje de hele tijd gehuild.’

‘Dat is altijd leuk. Stuur het forensisch team maar naar binnen als ze arriveren.’

Toen Eve dacht aan het slechte onderhoud, liep ze naar de trap en terwijl ze naar boven klommen, trok ze haar winteruitrusting uit.

Ze zag dat er op iedere verdieping één appartement lag. Een redelijk grote ruimte en voldoende privacy.

Op de tweede verdieping zag ze dat het appartement een deurspion had, die er gloednieuw uitzag, en een politieslot. Ze waren allebei kapotgemaakt, op een manier die er amateuristisch, maar wel effectief uitzag.

Ze liep naar binnen, naar een woonkamer waar een tweede agente naast een trillende vrouw stond, die in een deken was gewikkeld.

Eve schatte haar op begin twintig. Ze had haar lange, blonde haar glad gekamd, uit haar gezicht. De make-up op dat gezicht was doorgelopen door haar tranen. Ze hield een transparant glas met twee handen vast. Eve nam aan dat er water in zat.

De vrouw snikte gesmoord.

‘Mevrouw Copperfield, ik ben Inspecteur Dallas. Dit is mijn partner, Rechercheur Peabody.’

‘De moordpolitie. De moordpolitie,’ zei ze verward en aan haar accent hoorde Eve dat ze uit de Midwest kwam.

‘Dat klopt.’

‘Iemand heeft Nat vermoord. Iemand heeft mijn zus vermoord. Ze is dood. Natalie is dood.’

‘Ik vind het heel erg voor u. Kunt u ons vertellen wat er is gebeurd?’

‘Ik... ik was op weg hiernaartoe. Ze wist dat ik zou komen. Ik heb haar vanmorgen ge’linkt om haar eraan te herinneren. We zijn laat binnengekomen en ik ben met Mae, de andere stewardess, iets gaan drinken om even bij te komen. De deur beneden... de deur was kapot of zoiets. Ik had mijn sleutel niet nodig. Ik heb een sleutel. En ik ben naar boven gegaan en het slot... ze had een nieuw slot en ze heeft me vanmorgen de code gegeven toen... toen ik naar haar 'linkte? Maar zo

te zien was het kapot. De deur zat niet eens op slot. Ik dacht: er is iets mis, er moet iets mis zijn. Want Nat zou nooit naar bed gaan zonder de deur op slot te doen. Dus ik dacht dat ik het even moest checken, dat ik gewoon even bij haar moest gaan kijken voor ik naar bed ging. En toen zag ik... jesus, jesus, ze lag op de grond en alles was kapot en ze lag op de grond, en haar gezicht. Haar gezicht.'

Palma begon weer te huilen en er stroomden dikke tranen over haar wangen. 'Het was helemaal gekneusd en rood en haar ogen... Ik ben naar haar toe gerend en ik heb haar naam geroepen. Ik geloof dat ik haar naam heb geroepen en dat ik heb geprobeerd om haar wakker te maken. Om haar overeind te trekken. Ze sliep niet. Ik wist dat ze niet sliep, maar ik moest proberen om haar wakker te maken. Mijn zus. Iemand heeft mijn zus pijn gedaan.'

'Wij zorgen nu voor haar.' Eve dacht aan de tijd die zij en daarna de sweepers nodig zouden hebben om de plaats delict te onderzoeken. 'Ik moet straks nog een keer met u spreken, dus ik laat u naar het Hoofdbureau brengen. U kunt daar wachten.'

'Ik wil Nat eigenlijk niet alleen laten. Ik weet niet wat ik moet doen, maar ik denk dat ik bij Nat moet blijven.'

'U moet haar nu aan ons toevertrouwen. Peabody.'

'Ik ga ervoor zorgen.'

Eve wierp een blik op de agente die in de richting van een deuropening knikte.

Ze liep weg van het gehuil. Ze sealde zichzelf en liep toen naar de dood toe.

2

Het was een redelijk grote slaapkamer met een gezellig zithoekje Haan de straatkant. Daar had Natalie waarschijnlijk gezeten om de wereld aan haar voorbij te zien gaan.

Het bed zag er overdreven vrouwelijk uit. Een heleboel kussens, waarvan er nu een paar bebloed waren, lagen her en der in de kamer. Waarschijnlijk had Natalie ze op de wit met roze kanten sprei gestapeld, zoals sommige vrouwen graag deden.

Er hing een klein muurscherf, dat zo gedraaid was dat je hem vanuit het bed of de zitruimte kon zien, er stonden ingelijste foto's van bloemen en er stond een lang dressoir. Op de vloer lagen flessen en hebbedingetjes, waarvan er een aantal gebroken waren. Die waren voorheen waarschijnlijk op een typisch vrouwelijke manier op het dressoir gerangschikt.

De vloer werd opgeleukt door een paar wollige tapijten en op een ervan lag Natalie. Haar benen waren verdraaid en aan de enkels vastgebonden en haar handen waren voor haar lichaam vastgebonden en in elkaar geklemd, als in een wanhopige smeekbede. Ze droeg een pyjama met blauwe en witte ruitjes, waar bloedspetters en bloedvlekken op zaten. Een ochtendjas, die ook blauw was, was in een hoek gegooid. Het bijpassende koord was om de nek van de vrouw gewikkeld.

Er zaten bloedvlekken op de twee wollige tapijten en er lag een hoopje braaksel naast de deur. De kamer rook naar bloed en braaksel, en naar urine.

Eve liep naar het lichaam en ze ging op haar hurken zitten om de standaard ID-test te doen en het tijdstip van overlijden vast te stellen.

'Het slachtoffer is een Kaukasische vrouw van zesentwintig jaar, geïdentificeerd als Copperfield, Natalie, woonachtig op deze locatie. De kneuzingen in haar gezicht wijzen op trauma voor of tijdens het tijdstip

van overlijden. Zo te zien is haar neus gebroken. Twee vingers van haar rechterhand lijken ook gebroken te zijn. Er zit een scheur in het bovenstuk van de pyjama en daar zijn brandwonden zichtbaar. Nog meer brandwonden op beide voetzolen. De huid heeft een blauwgrijze tint, passend bij een wurging. De ogen zijn bloeddoodloos en ze puilen uit. De getuige heeft het lichaam na het ontdekken ervan aangeraakt en er is enige contaminatie van de plaats delict. Tijdstip van overlijden is 01.45 uur, ongeveer twee uur voor het lichaam is ontdekt.'

Ze draaide zich om toen Peabody naar binnen liep. 'Kijk uit voor het braaksel,' waarschuwde ze.

'Bedankt. Ik laat de zus ophalen door twee agenten en een politiepsycholoog.'

'Mooi. Het slachtoffer heeft nog steeds haar pyjama aan. Seksuele geweldpleging is niet waarschijnlijk. Kijk eens hier, rond haar mond. Zie je, ze hebben op een gegeven moment haar mond dichtgeplakt. Er zit nog iets van het kleefmiddel van de tape op haar gezicht. Zie je de rechterpink en de ringvingers?'

'Auw. Ze hebben ze gebroken.'

'Ze hebben haar vingers en haar neus gebroken. En haar verbrand. Er is een heleboel schade aan haar spullen die tijdens een worsteling veroorzaakt kan zijn, of door de moordenaar, om iets duidelijk te maken.'

Peabody liep naar een deuropening. 'De badkamer is hier. Er staat geen 'link op de plek naast het bed en hier ligt er eentje op de vloer.'

'Wat maak je daaruit op?'

'Het lijkt erop dat het slachtoffer de 'link heeft gepakt en dat ze naar de badkamer is gerend. Misschien hoopte ze dat ze zichzelf kon opsluiten en om hulp kon bellen. Dat is haar niet gelukt.'

'Daar lijkt het wel op. Ze wordt wakker en ze hoort iemand in het appartement. Waarschijnlijk denkt ze dat het haar zus is. Misschien roept ze naar haar en anders draait ze zich gewoon weer om. De deur gaat open. Het is niet haar zus. Ze pakt de 'link en probeert te vluchten. Zou kunnen. Een nieuw slot op de deur. Een goed slot, met een deurspion. Misschien werd ze door iemand lastiggevallen. Trek haar na en kijk of ze de afgelopen paar maanden een klacht heeft ingediend.'

Ze stond op en ze liep naar de gangdeur. ‘Als de moordenaar hier naar binnen komt, zou ze hem vanuit haar bed zien. Het is slim om dan de 'link te pakken en in de tegenovergestelde richting te rennen, naar een kamer met een slot. Dat was best een slimme reactie, en ook een hele snelle, als je net wakker bent geworden uit een diepe slaap.’

Ze liep terug naar het bed, liep eromheen en schatte hoe ver het was naar de badkamer. Toen zag ze net onder het bed iets glinsteren. Ze ging op haar hurken zitten en pakte met haar gesealde vingers een keukenmes van de vloer. ‘Waarom zou ze een vleesmes in de slaapkamer hebben?’

‘Dat is een hartstikke groot mes,’ antwoordde Peabody. ‘Van de moordenaar?’

‘Waarom heeft hij het dan niet gebruikt? Ik durf te wedden dat het uit haar keuken komt. Nieuwe sloten,’ vertelde Eve verder, ‘en een mes bij het bed. Ze was bang voor iemand.’

‘Er zijn geen klachten ingediend. Als ze bang was, heeft ze daar geen melding van gemaakt.’

Eve doorzocht het bed, ze keek onder het matras en ze schudde met de kussens. Daarna liep ze naar de badkamer. Die was ook klein, netjes en vrouwelijk. Er waren geen aanwijzingen dat de moordenaar in de badkamer was geweest. Maar Eve tuitte haar lippen toen ze in de kast keek en ze daar een mannendeodorant, Baard-Weg en een mannenparfum zag staan.

‘Ze had een vriend,’ zei Eve, en ze liep terug om de laden van het nachtkastje te doorzoeken. ‘Hier liggen condooms en eetbare massageolie.’

‘Misschien zijn ze op een vervelende manier uit elkaar gegaan. Een nieuw slot is standaard als je een ex voor het uit elkaar gaan toegang had gegeven. Misschien vond hij het niet leuk om te worden gedumpt.’

‘Misschien niet,’ herhaalde Eve. ‘Dat soort dingen gaat meestal gepaard met seksuele geweldpleging. Check op haar 'link de inkomende en de uitgaande gesprekken van de afgelopen paar dagen. Ik wil de rest van de woning zien.’

Ze liep de kamer uit en ze bekeek de woonkamer nog een keer. Bij een

vervelend einde van de relatie zou ze verwachten dat de ex een tijdje op de deur had gebonsd. *Nat, kom op, verdomme nog aan toe! Laat me nou binnen. We moeten praten.* Als een man boos genoeg is en de deur dun genoeg is, zou hij hem waarschijnlijk intrappen. Maar je wist het nooit. Ze liep naar de keuken. Die was redelijk groot en zo te zien was het een ruimte die het slachtoffer had gebruikt. Een messenblok, waaruit één mes ontbrak, stond op het brandschone witte aanrecht.

Ze ging verder met haar onderzoek tot ze in de tweede slaapkamer was, die als werkkamer was ingericht. En ze trok haar wenkbrauwen omhoog. De kamer was helemaal overhoopgehaald. Eve zag dat het data- en communicatiecentrum, dat waarschijnlijk op het glanzende, stalen bureau had gestaan, weg was. 'Er staat geen D- en C-unit in de werkkamer,' vertelde ze Peabody.

'Wat voor soort werkkamer is dat?'

'Dat bedoel ik. Er ligt ook geen enkele disk daarbinnen. Aangezien de andere elektronische apparaten nog steeds aanwezig zijn, ofschoon ze even gemakkelijk kunnen worden meegenomen en verpand, was de computer het doelwit. De computer en het slachtoffer. Dus wat was het dat Natalie had en dat iemand anders wilde hebben?'

'En ze waren niet alleen bereid om haar ervoor te vermoorden, maar ze wilden er ook voor zorgen dat ze eerst pijn leed.' Er was medelijden te horen in Peabody's stem toen ze over haar schouder naar het lichaam keek. 'Op deze link staat alleen de transmissie van haar zus, van vanmorgen om tien uur, en een uitgaand gesprek naar Sloan, Myers en Kraus, om 07.30 uur. Ze heeft zich ziekgemeld. Het is een accountantskantoor in Hudson. De eerdere transmissies, namelijk die van gistermorgen, zijn gedeletet. EDE kan ze wel weer tevoorschijn halen. Wil je luisteren naar wat we hebben?'

'Ja, maar laten we ze meenemen. Ik wil de zus nog een keer onderwerpen.'

Op weg naar het Hoofdbureau las Peabody van haar PPC de achtergrondinformatie voor over het slachtoffer. 'Geboren in Cleveland, Ohio. Haar ouders zijn allebei leraar en ze zijn nog steeds getrouwd. Ze hebben nog één ander kind, de zus, die drie jaar jonger is. Geen